

Vesle-Kvinten svever mellom liv og død

 n strålende sommerdag som Vesle-Kvinten ruslet og slang i stiene omkring Storheia og ikke hadde noen verdens ting å slå nevene i, rekte han borti en skikkelse av en heks som var både gammel og tusenårig stygg å se til.

— Jaså, er det småtroll ute og vimser også? kvein det ut av henne. Du skulde vel ikke ha kvasst stål eller slikt slag å fare med du vel? Jeg skal skjære meg noen limekvister og kjerve lauvet av dem, for rett no blir det Sankthans snart, og da skal alle heksene dra til Bloksberg, vet du.

Om Vesle-Kvinten hadde kvasst stål og slikt slag?

Jo, *det* skulde han mene. Det var lite håp og redningsløst foruten stål å være for en liten trollsplint i Storheia.

— Og dersom du vil, sa Vesle-Kvinten, så kan du gjerne sette deg ned og ta verden med ro mens jeg skjærer og kjerver kvistene for deg. Her har du nisteskreppe mi, og når du har spist deg god og mett så er jeg vel tilbake med kvistene også.

Heksen ble så gla at hun reint brummet og snøvlet av glede, en slik liten gullklump skulde hun sannelig like å eie, det var nok en både sjelden og god vare det, tenkte hun.

Som det led på kom da endelig Vesle-Kvinten tilbake med en diger kvase med limekvister.

— Ja, det blir saker å dra til Bloksberg med det, sa hun og logret med snyteskaftet sitt av bare glede. Men ikke skjønner jeg hva godt jeg kan gjøre til gjengeld — jeg eier ikke mer enn du ser.

— Det er det samme det, sa Vesle-Kvinten. Jeg liker å hjelpe der hjelpen trengs!

— Takk for det, klompen min, svarte heksen. Og lykke til da!

— Iaså, er det småtroll ute og vimser og? kvein det ut av henne.

Vesle-Kvinten ruslet videre og kom langt om lenge til en åpen mark hvor blåveisen vokste tett i tett så langt øyet hans kunde nå.

— No vil jeg plukke meg blåveis til hu mor, sa han og ga seg til å plukke.

Som han ble gående slik og bøye seg med den vesle akterskrotten sin vendt mot skyene, kom det en diger ørn dalende rett ned på ham, og med klørne i buksebaken, hans suste den avgårde gjennom luften både fort og snart.

Vesle-Kvinten både sparket og gnall og ba om livet, men dess mer han bar seg, dess hurtigere bar det avgårde gjennom luftens rike. Og da de hadde fløyet riktig lenge, slo ørnen ned på en høg og spiss fjelltopp.

— Her skal du sitte alle dine livsens dager, sa ørnen, og ikke skal du få hverken vått eller tørt heller fordi du hjalp denne heksen med limekvistene. Og dermed fløy ørnen bort igjen.

Vesle-Kvinten dreiv omkring både i dager og uker oppe på denne fjelltoppen og visste ikke sin arme råd hvordan han skulde komme ned på jorda igjen. Det var

ikke så mye som et skarve fotfeste engang, bare døden og evigheten rundt omkring, tenkte han.

— Nå er du ille faren, Vesle-Kvinten far! sa han til seg selv. Du ser nok aldri hverken Storheia eller folket ditt igjen på dette viset.

Han la seg på ryggen med hendene under hodet og glante opp i skyene og ventet på at døden skulde komme. Han snudde hodet sitt både hit og dit, men døden var ikke å se hverken her eller der.

Men en vakker dag — det var jonsokkvelden — ble det plutselig slik ståk og styr oppi luften, slik jamring og kvinging alle steder, og best det var ble det aldeles svart av gamle kjerringer som suste avgårde på limene sine for å fly til Bloksberg.

Hei og ho, heks og gro,
hjelp meg i nøden,
frels meg fra døden,
heks og gro!

ropte Vesle-Kvinten.

Både den ene og den andre av heksene fløy forbi.

De bare skrattet da de fikk se Vesle-Kvinten stå der og skrike om hjelp.

Langt om lenge visste han ikke ordet av før en av heksene bråstanste ved fjelltoppen.

— Men i all verden, er det *deg*, Vesle-Kvinten! skreik hun.

— Ja, sa Vesle-Kvinten, det var den lønna jeg fikk fordi jeg hjalp deg å skjære limekvister det! Ørnen tok meg i buksebaken og satte meg her for å vente på døden — akk ja.

— Kom her du sukkerbetan min, så skal jeg fly deg til Storheia igjen både fort og snart.

Vesle-Kvinten satte seg bakpå, og det tok ikke mange blunkene før han igjen kunde sitte og trone på selve Storheia igjen.

Neste dagen gikk han i gang med å lage seg en lime med skaft på han og, men alt han maste og kjaste så var han likevel ikke kar for å få den til å fly.